DOI 10.26886/2520-7474.5(43)2020.11

UDC: 378.091.113.046

**THEORETICAL AND METHODOLOGICAL ASPECTS OF THE
RELEVANCE OF PROFESSIONAL TRAINING OF FUTURE
SPECIALISTS IN PUBLIC ADMINISTRATION**

D. Pavlenko, Postgraduate student

<http://orcid.org/0000-0002-1310-738X>

e-mail: pauls.10102012@gmail.com

National Pedagogical Drahomanov University, Ukraine, Kyiv

Theoretical and methodological substantiation of the relevance of professional training of future specialists in public administration, characterized the structure of professional competence of future specialists in public administration in the system triad of qualities in the components - personal as the ability to perform process-technological functions, personalized-intellectual, systematizing professional special oriented academic components of competence, business in the specialty, which is mutually consistent with the psychological and physiological characteristics of the individual and personified by the classification characteristics of their own ability to work in the criteria; the definition of "public administration specialist" is formulated in the author's interpretation.

Key words: professional training, public administration specialist, professional competence, theoretical and methodological aspects, structure, relevance.

аспірант Павленко Д. Г. Теоретико-методичні аспекти актуальності професійної підготовки майбутніх фахівців з публічного управління/ Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова, Україна, Київ

Здійснено теоретико-методичне обґрунтування актуальності професійної підготовки майбутніх фахівців з публічного управління, схарактеризовано структуру професійної компетентності майбутніх фахівців з публічного управління у системній тріаді якостей в компонентах – особистісному як спроможностей здійснювати процесно-технологічні функції, персоніфіковано-інтелектуальному, що систематизує професійні спеціальні та функціонально-орієнтовані академічні складові компетентності, діловому щодо фаху, який взаємо узгоджується з психолого-фізіологічними характеристиками особистості та персоніфікований за класифікаційними ознаками власного потенціалу працездатності у критеріях; сформульовано у авторському трактуванні дефініцію «фахівець з публічного управління».

Ключові слова: професійна підготовка, фахівець з публічного управління, професійна компетентність, теоретико-методичні аспекти, структура, актуальність.

Вступ. Актуалізація теорії та методики професійної підготовки майбутніх фахівців з публічного управління полягає в необхідності суспільних трансформацій міжнародної інтеграції академічного потенціалу України, забезпечення імплементації правового та технічного регулювання соціо-культурних форм у сфері освіти, науки й інноватики в глобальному вимірі мобільності, соціальних і правових гарантій усіх учасників освітнього процесу та зацікавлених сторін з метою ноосферної розбудови державотворення, забезпечення державного суверенітету, суспільної злагоди та гармонізації сфер життєдіяльності з необхідною якістю й безпекою громадян України на засадах стратегії освіти для сталого розвитку впродовж життя з пролонгованою зайнятістю фахівців галузі

07 Управління та адміністрування.

Теоретико-методичні аспекти концептуалізації складають адміністративно-управлінські, психолого-педагогічні, суспільно-політичні, соціально-економічні, еколого-безпекові та квалітологічні категорії методологічного обґрунтування академічної спадщини педагогічної розвідки.

Професійній підготовці фахівців з публічного управління на транскордонному рівні регулювання модернізації освітньо-наукових систем присвячені наукові праці та нормотворчі документи технічного регулювання міжнародної координації Європейського інституту публічного адміністрування (з англ. – European Institute of Public Administration, далі – EIPA (у програмах Using REACT-EU and the RRF while Implementing the New Structural Funds Programmes, 2021-2027)) [1], Європейської мережі публічного адміністрування (з англ. – European Public Administration Network, далі – EUPAN) [2] зі Стратегією (з англ. – EUPAN Strategy Paper 2019–2022) пошуку ефективних способів відбору пріоритетних тем для спільного порядку денного у XXI ст., Європейських магістерських студій (з англ. – Master of European Legal Studies (MELS online) 2021-2023) [3] з магістерськими програмами управління й адміністрування Європейського центру університетів (CEU). Їх очільники-науковці обґрунтували та розробили теоретико-методичні аспекти професійної підготовки фахівців з публічного управління за цільовим призначенням працевлаштування, а саме: М. Бернетт, П. Браун (аудиторів), Рібейро Ертель, Р. та П. Гольдшмідт (експертів генерального директорату), Вара Аррібас, Г. та Ван дер Мост, Дж. (фахівців з моніторингу та діагностики інновацій), Вара Аррібас, Г. де Бонд, А. та Б. Стейбл (фахівців компетентних у правових аспектах забезпечення економічної євроінтеграції), С. Дуке (фахівців сфери технічного регулювання впровадження стратегії зовнішньої політики та політики безпеки Європейського Союзу (далі – ЄС)).

Методологічним аспектам публічного управління присвячені доробки Г. Вара-Аррібаса, Д. Бурдіна щодо ролі регіональних парламентів, методологія інтеграції транскордонного виміру та аналізу субсидіарності; А. Хайхлінгер та Дж. Ванебо впровадженню інформаційно-телекомунікаційних технологій в державному управлінні в Європі та електронному урядуванню; Кайнч Ланге, С. та М. Кайдінг формуванню потенціалу інституційної та політичної ролі регіонів для міжінституційної співпраці; Г. Вара-Аррібаса, Б. Steible, М. Unfried розподілу повноважень ЄС : держав, регіонів та місцевої влади, моніторингу багаторівневого управління (MLG); С. Demmke, М. Bovens, Т. Henökl, Т. Moilanen управлінню конфліктами інтересів держслужбовців. Дослідження у сфері публічного та адміністративного управління здійснювали учені управлінці – Г. Емерсон, А. Мадера, З. Румянцева, Ф. Тейлор, А. Файоль, Г. Форд; управління: цілями – Ф. Друкер, В. Колпаков, М. Максимцов, М. Мескон; змінами – Н. Миронова, Ю. Шаров; конфліктами – А. Гірник; інноваціями – Г. Альтшуллер, В. Козинец, А. Махмудов; Г. Пигоров; результатами – А. Ігнат'єва М. Максимцов. Методологію системного управління досліджували науковці-фундатори в аспектах формування і розвитку професійних компетентностей – В. Афанасьєв, Т. Гоббс, В. Глушков, О. Богданов, І. Блауберг, В. Карташов, О. Конт, С. Кузьмін, Ю. Мраков, Р. Мертоль, М. Месарович, Т. Парсонс, Л. Петрушенко, В. Садовський, М. Сетров, Г. Спенсер, В. Спіцнедаль, Я. Такахара, В. Тюхтін, У. Черчмен, А. Уйомов, Є. Юдін [4, 5, 6].

Формулювання мети статті та завдань. Мета полягає в обґрунтуванні теоретико-методичних аспектів професійної підготовки майбутніх фахівців з публічного управління. Завдання теоретично обґрунтувати актуальність педагогічної розвідки, схарактеризувати структуру професійної компетентності майбутніх фахівців з публічного

управління у системній тріаді якостей, сформулювати у авторському трактуванні дефініцію «фахівець з публічного управління».

Виклад основного матеріалу статті. Для вирішення поставлених завдань було застосовано комплекс методів дослідження: теоретичні – аксіологічний аналіз (вивчення наукового тезаурусу професійної підготовки майбутніх фахівців з публічного управління), системний та інституційний (дослідження інституційної семантики системи управління професійною підготовкою у ЗВО, розробки та перевірки ефективності методики та проектування моделі її організації); івент-аналіз (встановлення особливостей професійної підготовки майбутніх фахівців для гармонізації соціально-політичних взаємин у суспільстві), інтент-аналіз (політична аналітика публічних заяв, інтерв'ю, виступів офіційного реноме інституційної інформації для встановлення контексту, який традиційно не ідентифікується).

Аргументація теоретико-методичного фактажу аналізу сприяла обґрунтуванню суспільно-політичної відповідальності системного управління ідентифікацією класифікаційних категорій освітньо-політичних проблем, встановленню складності ситуацій, прогнозуванню та моделюванню організації освітнього процесу професійної підготовки майбутніх фахівців з публічного управління у аспектах емерджентної системності їх застосування з цільовим компонентом методології педагогічного дослідження та організації навчання спеціальних дисциплін, які застосовано на практиці з надійною достовірністю релевантності аналізу документального походження за встановленими правилами системної аналітики.

Івент-аналіз як вид системного аналізу науково-методичного та інформаційно-аналітичного потенціалу фондів джерельної бази (психолого-педагогічної, філософії освіти, методології системного управління та експертного оцінювання, суспільно-політичної) дав змогу

схарактеризувати проблеми та перспективи розвитку соціо-культурних форм професійної підготовки майбутніх фахівців як системоутворюючих осередків публічного управління їх модернізацією у ЗВО для гармонізації соціально-політичних взаємин у суспільстві з метою забезпечення сталого розвитку; конкретизовано нормативно-правове та технічне регулювання сфери управління освіти, науки й інноватики галузевого призначення соціо-культурних форм організації професійної підготовки майбутніх фахів з публічного управління.

Скринінг бази інтент-аналізу складають збір, узагальнення та систематизація даних громадських рухів, виступів, страйків, мітингів, соціальних пабліків, які свідчать щодо порушення політичної рівноваги сфери освіти, науки й інноватики та сприяв : прогнозуванню циклічності хвильової активності суперечностей, протестів та невідповідностей у системі управління якістю професійної підготовки майбутніх фахівців у ЗВО, яка впливає на соціально-політичні процеси безпеки та сталості суспільного розвитку; компаративістиці інформаційного потенціалу академічної спадщини наукових шкіл з систематизацією та тлумаченням параметрально-метричного оцінювання в часі комплекторності суб'єкт-суб'єктної взаємодії адміністративного впливу на суспільно-політичні трансформації у вигляді соціально-громадянської позиції різних категорій населення; аналітично-компаративним досягненням, які уможливають зіставлення суспільно-політичних подій громадської активності позитивного вияву з тактичним прогнозуванням та моделюванням академічної мобільності потенціалу ЗВО; ідентифікації етапів розвитку проблемних ситуацій з квалітологією освітньо-політичної модернізації національного представлення професійно-комунікативних інтересів менеджерів на глобально-транскордонному, національному регіональному та локальних рівнях з врахуванням динаміки якості організації

соціокультурних форм та моніторингу зв'язків з громадськістю зацікавлених сторін освітнього процесу професійної підготовки забезпеченням гармонізації системи освіти, науки й інноватики; встановленню освітньо-політичної активності учасників (достойних відповідати вимогам освітнього процесу професійної підготовки майбутніх фахівців) портативних освітніх та науково-пізнавальних програм та консалтингово-дорадчих сервісів; практиці систематизації інформаційного потенціалу за семантичними векторами розподілу показників параметрального оцінювання на одиниці спостереження у казуальності фактів та завдань наукового пізнання.

Схарактеризовано у теоретико-методичних аспектах задіяних методів аналізу структуру професійної компетентності фахівців з публічного управління як комплекс тріадності компонентних властивостей і якостей – особливостей спроможності майбутніх фахівця здійснювати публічне управління за призначенням у повноваженнях визначених законом; ділової особистості з високим рівнем академічної культури, дипломатичного етикету, корпоративної морально-етичної поведінки, лідерською здатністю брати відповідальність за прийняття управлінських рішень; професійного бізнес-стилю ділового спілкування та працездатності зі психокомпенсаторними компетенціями стресостійкості.

Виокремлено, *особистісний компонент* тріади якостей як спроможностей здійснювати процесно-технологічні функції включає: аналітико-пошукові (розвідки) – системного аналізу якості, рівня розвитку та стану проблем у мультисферах життєдіяльності та її забезпечення або управління ними, в цілому, чи сфери управління (адміністрування), зокрема: прогностно-моделюючі – прогноз і моделювання динаміки та інтенсивності розвитку поліваріантності системи управління, стратегічне планування, проектування, розробка

та координація інституційних програм (за масштабами поширення та на рівнях організації); законо- та нормотворчі та технічно-регулюючі – правового, технічного забезпечення, стандартизації, розробки норм та правил, настановчих процедур упорядкування управлінських систем; фінансово-економічні – бюджетування, видатків забезпечення сфери управління, координаційно-субординаційні (організаційно-розпорядчі) – формування структурно-функціональної організаційної будови системи управління (установче призначення, комплектування, комунікація, ієрархічне підпорядкування повноважень і відповідальності) для реалізації завдань політики якості та безпеки; менеджерські – керівні управлінські або адміністративно-регулюючі (суб'єкт-суб'єктні, суб'єкт-об'єктні на рівнях, у типах, за поширенням та призначенням), загальної орієнтації та в межах норм інституційного плану розвитку; інформаційно-комунікаційно-технологічні – публічного представлення у засобах масового представлення, просвітницькі колективно-групові, індивідуально-роз'яснювальні зі забезпечення доступу громадськості, представників вищих органів управління про стан, рівні розвитку, проблем та ситуацій різних типів організації, сфери управління (інституційного, локального, громадсько- та адміністративно-територіального, національного, міжнародного); наглядові – контрольні, інспекційні, експертні щодо дотримання законодавчих, урядових, адміністративно-розпорядчих рішень у сферах управління за цільовим призначенням; адміністративно-дозвільні або запобігаючі заборонні – юрисдикційні, законодавчо-регулюючі, санкційні щодо правопорушень чи зловживань; аксіологічні та соціально-орієнтовані – забезпечення сприяння соціального виміру гарантій міжнародних і державних стандартів соцзахисту, формування соціальних традицій соціокультурної гармонізації сфери освіти, науки й інноватики для забезпечення сталого розвитку, реалізації державної політики в умовах

злагоди і примирення, самоідентичності, соцстабільності, синхронізованих інтересів і орієнтирів, синергетики соціальних, професійних, релігійних, культурних, етнічних запитів у вікових груп мультикатегорій населення та їх належності до різних організацій; соціо-культурні – освітньо-наукові, педагогічні для професійної підготовки та забезпечення зі пролонгованою зайнятістю фахівців публічного управління та зацікавлених сторін, науково-методичні, інформаційно-аналітичні, соціальні, дозвіллеві сервіси навчально-науково-пізнавальної діяльності здобувачів освіти та споживачів послуг; обслуговуючі – підготовка, оформлення, систематизація та облік документозабезпечення, електронне врядування документообігу, нострифікації та підтвердження підпису (апостилю), нормативно-методичні, реєстраційні, консалтингово-дорадчі, оформлення процедур, протоколювання, патронату, технічно-сервісні експлуатаційні.

Конкретизовано, *персоніфіковано-інтелектуальний компонент* професійної компетентності фахівців з публічного управління, що систематизує професійні спеціальні та функціонально-орієнтовані академічні компетентності: політичні зі сталого розвитку та лігітимно-моральні щодо усвідомленого розуміння необхідності соціально-економічного, екологобезпечного розвитку суспільства й біо-соціальних систем, їх державного, публічного, інституційного, суспільно-функціонального управління та регулювання з дотриманням принципів демократії (з врахуванням політичної, соціальної, біосферної гармонізації, стратегічно-орієнтованих та провладних структур); юридичні – базово-професійно-правові за галузями права, юрисдикції практичного досвіду застосування у сфері управлінської діяльності з врахуванням тенденцій і динаміки розвитку, трансформації та модернізації правового регулювання соціо-культурної організації,

законо- та нормо-творчості правового нагляду (контролю), організаційних процедур, регламентів юридичної експертизи, документозабезпечення систем управління, комунікативної взаємодії та підпорядкованої ієрархії контролюючих органів, юридичної відповідальності за порушення та зловживання; економічні – спеціально-диференційовані спроможності компаративного аналізу концепцій економічних стратегій, методологій фінансового регулювання в сфері бюджетної і фіскальної політики, макро- та мікро-економічними категоріями, моделей економіки (загалом, а також право власності, підприємництва, кредитування, фінансування, бюджетування, оподаткування), параметрів та критеріїв економічної ефективності, соціально-економічної стабільності та розвитку, специфіки професійної зайнятості та кон'юктури ринків праці з регулятивними адмінмеханізмами працезаохочення та забезпечення оплати праці, проблем і стратегій економічної інтеграції держави; соціальні – усвідомлення концептуальної архітекτονіки соціальної будови суспільства, ранжування механізмів градації соціальної направленості, суспільної диференціації моделей регулювання, соціальних і демографічних процесів, які визначають суспільно-громадські настрої та думки щодо ефективності сталого розвитку (соціально-економічного та еколого-безпечного), спрямування адміністративно-управлінського впливу через засоби масової інформації, організації соціального моніторингу, адмінрегулювання поведінкою мас через мотиваційні механізми задоволення потреб соціо-культурних норм у процесах практичної соціалізації через методи соціального пізнання (контент-аналізу інформації соціальних спостережень та експериментів); психолого-педагогічні – ефективної комунікативної взаємодії мотивації міжособистих взаємин на основі індивідуальної персоніфікації до окремих осіб і груп; управлінсько-

методичні – менеджменту кадрів, управління персоналом щодо нарощення і розвитку людського потенціалу, аксіологічного регулювання мотивації праці та перспектив креативної реалізації професійної зайнятості.

Визначено, що *діловий компонент фаху* взаємо узгоджується з психолого-фізіологічними характеристиками особистості, які персоніфіковані за класифікаційними ознаками власного потенціалу працездатності у критеріях: самокритики, самовдосконалення, самоосвіти та самоменеджменту, особистої гідності, волі самоідентифікації та самовизнання (завзяття, подолання перешкод, рішучість та наполегливість); шани і поваги, об'єктивного ставлення, емпатії, лідерства, принципової прямолінійності, корпоративності та перцептивності; відповідального ставлення до виконання посадових обов'язків, сумлінність та відданість, новаторство, справедливість, розумна достатність раціоналізму та оптимальності, цілеспрямованість обов'язків забезпечення відповідної якості виконання управлінських завдань; психологічної профілізації за типами темпераменту, класифікаційних ознак градації профайлінгу (методів оцінювання та прогнозування мотиваційної поведінки за швидкістю реакції, аксіологічних орієнтацій, інтуїтивного сприйняття дійсності); рівня освіти, який відповідає вимогам професійно-кваліфікаційної характеристики фахівців з публічного управління та адміністрування згідно посадових інструкцій та рангу повноважень в межах визначеної юрисдикції установи; професійної майстерності (фахового світогляду, професійного розвитку керівника, менеджера та підлеглих); практично-корисного досвіду робочого стажу за профілем семантики освітнього рівня та здійснення професійної діяльності цільового призначення (контрольно-аналітичної, організаційно-управлінської та інформаційно-комунікаційної).

Висновки. Обґрунтовано та систематизовано *структуру професійної компетентності фахівців з публічного управління як комплекс якостей* специфічних ознак – характеристик спроможності фахівця реалізовувати функції публічного управління та адміністрування згідно державних та інституційних повноважень сфери поширення за призначенням у відповідності кваліфікаційної атестації визначеної законодавством; – *тріадності компонентних властивостей*: особистості з діловою активністю, спрямованістю, вмотивованої комунікативної поведінки, схильністю до прийняття управлінсько-доцільних рішень; персонального інтелекту з академічністю системно-аналітичного мислення, позитивно-інтелектуального налаштування вирішення управлінського завдання; фаху ділового та вольового стилів розумово-риторичного, писемно-мовленєвого реноме, працездатності, стресо-емоційної стійкості.

Визначено, що поняття *«фахівець з публічного управління»* використовують в розлоному тлумаченні – особа, яка обіймає в установленому порядку закріпленому правовими актами посад у державних установах (органах держвлади, організаціях та підприємствах) та у вузькому – особа, яка займає посаду у держапараті за рахунок державного бюджету; формулювання поняття визначається як похідне від «публічної служби», яка політично-орієнтована на вирішення державних завдань і функцій, служба в громадських рухах, об'єднаннях (в тому числі політичних, органах держапарату) і недержавних інституціях та міжнародних представництвах, організаціях, а також в структурах місцевого самоврядування та територіальних громадах. Розрізняють державних і публічних службовців, фахівців патронату, публічних управлінців і адміністраторів при виконанні політичних, господарських, соціокультурних, природоохоронних, безпекових, захисних та економічних функцій в

адміністративно-політичній сфері державного та публічного управління (також регулювання) суспільної діяльності в межах повноважень з метою дотримання і захисту прав громадян.

Встановлено, що *професійна компетентність фахівців з публічного управління* залежить від сфери працевлаштування (соціальна, технологічна, урбаністична, політична, економічна, безпеки, оборони, захисту, аграрна та природнича) і типів професійного середовища (комунікативне, конвекційне, науково-дослідне, соціальне, підприємницьке, освітнє-просвітницьке), професійних ситуацій у середовищі праці, корпоративного психо-емоційного клімату, мотивації, організаційної політики якості й безпеки, а також інноваційної стратегії розвитку установи, динаміки та інтенсивності змін сфери працевлаштування; змісту, форм і методів набуття професійних компетенцій як складових компетентності та їх відповідності професійно-кваліфікаційних характеристикам задоволення якості, потреб і вимог соціально-економічного та екологічного замовлення суспільства.

Література:

1. European Institute of Public Administration <<https://www.eipa.eu/>> (2021, жовтень, 23).
2. European Public Administration Network <<https://www.eupan.eu/>> (2021, жовтень, 23).
3. Master of European Legal Studies (MELS online) 2021-2023 <<https://www.eipa.eu/portfolio/master-of-european-legal-studies-mels-online/>> (2021, жовтень, 23).
4. Ковбасюк Ю. В. (за ред.) (2011). Енциклопедія державного управління: у 8 т. / Київ: НАДУ, 2011. Т. 2: Методологія державного управління / за ред. Ю. П. Сурмін, П. І. Надолішній.

5. Рідей Н.М., Сергієнко В.П. (за ред.) (2017) Мультимодусні засади післядипломної освіти для сталого розвитку. Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова.
6. Рідей Н.М. (за ред.) (2019) Управління системами післядипломної освіти для сталого розвитку. Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова.
7. Титова Н.М. (2018) Теоретико-методичні основи психолого-педагогічної підготовки майбутніх педагогів професійного навчання: монографія. Київ: НПУ імені М.П. Драгоманова.

References:

1. European Institute of Public Administration <<https://www.eipa.eu/>> (2021, october, 23).
2. European Public Administration Network <<https://www.eupan.eu/>> (2021, october, 23).
3. Master of European Legal Studies (MELS online) 2021-2023 <<https://www.eipa.eu/portfolio/master-of-european-legal-studies-mels-online/>> (2021, october, 23).
4. Kovbasiuk Yu.V. (za red.) (2011). Entsyklopediia derzhavnoho upravlinnia: u 8 t. / Kyiv: NADU, 2011. T. 2: Metodolohiia derzhavnoho upravlinnia / za red. Yu.P. Surmin, P.I. Nadolishnii[in Ukrainian].
5. Ridei N.M., Serhiienko V.P. (za red.) (2017) Multymodusni zasady pisliadyplomnoi osvity dlia staloho rozvytku. Vyd-vo NPU imeni M.P. Drahomanova [in Ukrainian].
6. Ridei N.M. (za red.) (2019) Upravlinnia systemamy pisliadyplomnoi osvity dlia staloho rozvytku. Vyd-vo NPU imeni M.P. Drahomanova [in Ukrainian].
7. Tytova N.M. (2018) Teoretyko-metodychni osnovy psykhologho-pedahohichnoi pidhotovky maibutnikh pedahohiv profesiinoho navchannia: monohrafiia. Kyiv: NPU imeni M.P. Drahomanova [in Ukrainian].

Citation: D. Pavlenko (2020). THEORETICAL AND METHODOLOGICAL ASPECTS OF THE RELEVANCE OF PROFESSIONAL TRAINING OF FUTURE SPECIALISTS IN PUBLIC ADMINISTRATION. Frankfurt. TK Meganom LLC. Paradigm of knowledge. 5(43). doi: 10.26886/2520-7474.5(43)2020.11

Copyright: D. Pavlenko ©. 2020. This is an openaccess article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (CC BY). The use, distribution or reproduction in other forums is permitted, provided the original author(s) or licensor are credited and that the original publication in this journal is cited, in accordance with accepted academic practice. No use, distribution or reproduction is permitted which does not comply with these terms.